

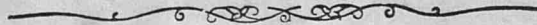

CONVORBIRI LITERARE.

ANUL IV.

(1 Martie 1870 — 1 Martie 1871.)

Redactor: *Iacob Negruzzi.*

IASSI 1871.

TIPOGRAFIA SOCIETĂȚII JUNIMEA.

CONVORBIRI LITERARE.

Apare la 1 și 15 a fiecărei luni.

Abonamentul pe unu anu pentru România liberă 1 galbenu; pentru Austria 5 fi; pentru Germania de Nordu 1 gabenu; pentru Svițera, Belgia și Italia 15 franci; pentru Franca și Spania 20 franci.

Abonamentele se facu numai pe unu anu întregu: in Iassi la Tipografia Societății Junimea și la librăria Junimea, in Bucuresci la librăria Soccee & Comp.

S U M A R I U.

Pe malul mării de D. I. Negruzzi. (Urmare).
Fētu-Frumosu din lacrima, poveste de D. M. Eminescu.
Poesii de D. S. Bodnărescu.
Correspondență.

PE MALUL MĂREI.

(Urmare).

X.

Cu cât me apropiam mai mult de locul din care plecasem, cu atât impresiunile primblărei in Anglia dispăreau mai mult și acele ale persoanelor de care amu vorbitu in capitulele anterioare imi reveneau mai viu in memorie. Ce voru fi devenitu Curico și Elena, Edmund și Leontina? Oare in lipsa mea n' a fostu nici o schimbare in bine ori in rău, nici o catastrofă? Gândeam că toate trebuie să se fi sfirșitu bine, căci așa suntemu noi oamenii, judecamu lucrurile cele mai străine după dispozițiunile noastre. Voiosu, precum eram, imi inchipueamu dară că toate s'oru fi sfirșitu bine și me bucuramu de aceasta. Intorsu la otelul meu, nu găsii vechea mea cameră, care eră ocupată de unu altu domnu venitu de curēndu și am trebuitu să me mulțănescu cu alta, in adevēru mai frumoasă, dar fără oarecare calități ce aveă cealaltă. Servitorul me insciință că Leonti-

na și muma ei nu se pornise încă și că ajunsese de doue zile și tatăl Leontinei.

Eșindu pentru de a merge la Curico, întâlnii la poarta otelului pe Mimi care părea foarte preocupatu.

— Unde mergi, Mimi, ilu întrebăi eu.

„La Leontina. N'am vreme acum, mai târziu ne-omu vedē.

Copilul imi părea schimbatu. Fisionomia lui arată așa de serioasă, încât me prinse mirarea. Ilu lăsai să treacă și-mi urmăi drumul la casa lui Curico, pe care ilu găsii earăși acufundatu in cărți și manuscrite, cu figura gravă și tristă.

— Bine ai venitu, imi dise elu. Te-ai pornitu așa fără de veste, încât cu toții te acusamu de indiferență.

„Așa sunt eu, am respus, Mi se întâmplă adese ori să disparu fără țioa bună, când me apucă dorul pornirei. Nu trebuie să se supe-re cineva pe mine pentru aceasta.

— Și unde ai fostu?

„In Euglitera.

— Pentru ăntea oară?

„Dar.

— Ei bine, impresiunile?

Nu-mi vórbí. Aşu voi să le uitu cu totul. Nicăiri in lume nu m'am simţitu atât de singuru şi de nenorocitu.

— Pentru o scurtă vreme. Mai târziu întâmplările neplăcute ieu o formă mult mai frumoasă in memoria noastră; le disbrăcămu de toate umbrele si păstrămu numai părţile luminoase, de care ne aducemu aminte cu plăcere.

„Poate, domnule filosofu, să fie așa mai târziu. Ansă de o cam dată sunt fericitu c'am scapatu și nici n'aşu vra să mai vorbescu de de cele întâmplate, ca să nu-mi perdu buna dispunere.

— Dacă me consultai, ți-aşu fi pututu pređice impresiunile ce vei avé. Frumoasa Elena m'a îndemnaţu adeseori să mergu și eu in Anglia, dar până acum, m'am feritu de-a o ascultă.

„Cine scie cum voru veni imprejurările, am replicatu. Poate că odată Anglia îți va presentă multă atragere... când ar fi să me călătorescu singuru, ci ai avé unu tovarăşu, unu tovarăşu intimu... Englezu....

Figura lui Curico se lungi și deveni încă mai gravă.

Nu este o destulă sarcină, dişe elu, tovarăşia propriei noastre persoane, cu toate slăbăciunile și capriciile ei, ce suntemu siliţi să suferimu, mai trebuie să ne ingreuemu viaţa și cu oalta? Când visurile juneţei au trecutu și viaţa fi se infăţoşează cu toată serioşitatea ei, sunt lucruri pe care le judeci intr'unu modu cu totul deosebitu.

„Se spune că mulţămirea bătrâneţei sunt copii. Chiar legea naturei....

— Atăta ar mai trebui, respunse Curico, să mai populămu lumea cu finţe nenorocite.

Din contra, cea mai mare fericire ce se poate face omenirei a fi de-a o stirpi cu desevirşire.

„Me infiorezi, pentru Dumneđeu! cu teoriile d-tale pesimiste. Să schimbămu vorba. — Ce face Edmund?

Nebunii. Suspină, sufere și neingrijesce chemarea lui. Se vede că judecata mea aspră nu-i convine, căci de cât-va timpu caută mai puțin societatea mea. Nesocotitul! Aşu voi să se implinească dorinţele lui—cea ce nu va fi—dar aşu voi să fie, numai ca să vadă elu singuru mai târziu, cât i-a fostu de deşerte visurile și cum va deplânge vremea perduţă pentru artă. Căci realitatea lumei e grozavă; indată ce o espiraţiune a devenitu reală.....

„Și Leoptina ce face?

— Nu sciu. De siguru că plânge până ce-i va veni unu altu mire, când va zimbi.

„Dar frumoasa Elena?

— Face teorii optimiste. Se'nţelege, căt ei rămăne cuiva speranţă de fericiri viitoare in paradisuri și dobândindeau cu rugăciuni borborăsite sara și dimineaţa, trebuie să se mângăie. O! nepreceptută și oarbă omenire!

„Chiar de-ar fi așa, lasă-i orbirea, și nu-i răpi această mângăiere. Dar nu-i așa cum spui, toate nu sunt așa de negre cum le zugrăvesce mintea d-tale posomorită.

— Să discutămu!

„Ba să nu discutămu; te-am găsitu intr'o đi nefastă. Să eşimu la primblare. Văđându lume, ideile negre ne părăsescu.

— Pe mine me părăsescu rar. Si ori cum, dacă me intornu a casă me apucă din nou. Dar eu sunt mulţămitu cu dănele și nu vreu să-mi schimbu teoriile mele; m'aşu simţi

nenorocitu dac'așu avè idei mai bune despre oameni.

Vețundu că in ziua aceasta erà. cu deseversire furiosu asupra oamenilor ilu grăbii să eșimu.

Când ajunseremu la primblarea de pe malul mării, ne se șise că se asceaptă o furtună mare. Toate corăbiile se grăbise a intră in portu și numeroși străini insciințați de cătră marinari se mișcau in coace și incolo, asceptându spectaculul preșisu. Cu ocheana se vedeau in depărtare la orizontu doue puncturi albe: erau doue corăbii care veneau spre noi in pripă pentru a nu fi surprinse de orcanul ce se pregătea.

In curëndu venirë inspre noi Leontina intovărășită de muma ei și de unu domnu micu de statu cu mustețele rase, cu favorite sure și cu unu *pince-nez* in ochi. Elu purtă capul ridicatu in sus ca s'arâte mai mare și să dee figurei sale o espresiune de nobleță și mândrie pe care natura nu binevoise a i-o da. In gură aveà o sigară lungă, pe care o miroseà in momentele in care și depărtă ochii de mare. Acesta trebueà să fie tatăl. — Mai departe dădurëmu de Edmund care umblă cu Mimi. Edmundu slăbise in câteva săptămăni intr'unu chipu estraordinaru și fața lui erà foarte palidă. Abie putù face o cercare de zimbire, când me vedù, dar nu avù curiositatea de a me intrebà nici unde fusesem, nici cum me affu — poate că nici nu scià de am fostu absentu sau nu.

— Propunu să ne ducemu in ospătăria cea de lângă portu, șise Curico. Casa e zidită pe capëtul de pământu celu mai inaintatu in marea și de la rëndul ăntëiu vomu avè o privală intinsă. Vino cu noi, Edmund!

Edmund veni cu noi fără ca pe fața lui să se manifesteze vre unu interesu pentru mare sau furtună. Ajungëndu, ocuparëmu celu maibunulu locu la fereastra din mijlocu. După noi, mulți alții avurë aceași idee și in curëndu ospătăria se umplù cu lume.

După o scurtă asceptare, vëntul incepù a bate și lumina se intunecă. Valurile se aruncau in sus și cădeau indărātu cu unu sgomotu grozavu; in departare marea și cu cerul se confundarë așa încât nu semai puteà cunoasce unde sfișsesce unul și incede altul. Cele doue corăbii se apropiere de portu și cercau să intre dar fără a putè isbuti. Pânzele se coborise și corăbiile păreau o jucărie a valurilor, contra cărora toată ghibăcia cărmașului părea a fi zadarnică. Vuetul mării și a tunetelor făceau spectaculul și mai ingrozitoru; valurile se aruncau peste locul primblărei până la casele din apropiere. Corăbiile ajunseserë până la portu dar nu puteau intră; valurile le arunca una contra alteia; cărmelë erau sdrobite și nu mai aveau nici unu chipu de scapare, căci acum se isbeau de zidurile esteriore ale portului și puteau fi sfarmate și spulberate. Atunci mulți mărinari curagioși coborirë luntrele lor de pe malu și le venirë in ajutoru. După lungi lupte amicele lor luntre contra puterei valurilor, ele isbutirë in sfișșitu a eși din portu și a ajunge până la corăbii, a luà pe rëndu pe toți oamenii ce se affau și a scapà chiar toate mărfurile incarcate. Numai corăbiile remaserë prada elementului infuriatu.

Toți privitorii se uitau cu spaimă, la această scenă. Câte bătăi de inimă urmau cele mai mici mișcări ale luntrelor până când celu de pe urmă omu erà scapatu. Din toți, Edmund nici nu privise la marea; elu as-

cunse fruntea pe brațe și nu ridicase capul toată vremea. Mimi ănsă privea cu adâncă emoțiune și exclamă în fiecare momentu: Eaca ajungu... ăi acopere valul... esu eară... au ajunsu... ăi scapă... și bătea în mâni de bucurie când vedeă că a scapatu o parte din corăbieri. Curico nu-și dispilise ochii de la marea și pe fața lui se observă profundu mișcările sufletesci. După ce momentele cele mai grele se trecuse și furtuna scădă, diferiții privitori resuflându începură a convorbi între dênșii despre ceea ce veduse. Ear Curico se adresă cătră mine și arătându-mi pe Edmundu:

O! nesfirșitu egoismu al amorului! ăise elu, nimica nu-lu mișcă, lumea poate să peară elu să vaită pentru durerile lui. O! simțire nedemună!

Pe mine ănsă, când furtuna se trecu și tablourile grozave ale naturei imi părăsiră inchipuirea, puternica simțire a lui Edmund mă puse din nou pe gânduri și imi desvelă tablouri tot atât de mărețe.

XI.

Nu eră ăncă bine ăiuă, când me trezi unu vuetu mare din somnu. Auăeam strigăte prin coridoru, oameni mulți alergau prin toate părțile, urcându-se și coborindu-se pe scări. Ăntăia idee ce-mi veni a fostu că arde casa, căci am mare frică de focu de când mi s'a întâmplat odată la unu incendiu o istorie — pe care o v'oiu spune-o altă dată, nevrându să intrerumpu șirul acesteia. A doa idee a fostu că vine marea, lucru care nu-mi părea ăstraordinaru, avendu în minte fortuna ce o vedusem cu o ăi înainte. Dar și aceasta dispără cu reflecțiunea și făcū locu altora care se urmară cu aceeași grabă.

În vreme ce me găteam a pută eși din casă imi veniră astfelu o mulțime de idei despre causa vuetului — numai cea adevărată nu. Ce se'ntămplase?

Ăntăia persoană ce întâlni în coridoru eră unu servitoru care alergă.

— Ce este, ce alergi așa?

„Vine îndată.

— Cine vine?

„Poliția — și alergă în sus.

Poliția? Așa dar talhari. Întrăi iute în casă să vedu dacă nu mi-a fostu deschisu scrinul cu sila. Încredințându-me că nime nu se atinsese de dênșul eșii ear afară și vedui alți sêrvitoru și servitoare alergendu în jos.

— Nu i-a găsitu? întrebăi pe una din femei.

„Nu. Amu prinsu de veste pre târăiu, trebuie să se fi întâmplat ăncă cu noaptea.

— Perderea e mare?

„Credu și eu. Amundoi sunt desperați. Mai cu samă ea plânge de ți-e mai mare milă.

— Dar ce felu s'a pututu face?

— Pe fereastră. Fereastra s'a găsitu deschisă pe jumătate.

— Si alții n'au fostu prădați?

„Care alții? Ce pradare? Doar nu-i crede că au fostu talhari.

— Cum, eine să fie, dacă nu talhari?

„Dracul, respunse servitoarea zimbindu și fugi.

Remăsei câteva secunde în deplină neînțelegere. Deodată se scobori pe scări tatăl Leontinei cu figura turburată, în halatu, ținindu cu o mână ocheană ide pe nasu ce tot lunecă în jos și cu cealaltă gesticulându mereu.

— Hoțul! Talharul! Banditul! Răpitorul! strigă elu, unde-i, l'a prinsu? Fugiți, la poliție, la telegrafu dați de scire in toate părțile. Nelegiuitul!

„Ce este domnule, ăi strigăi eu. Ce vuetu faci; ce ai pățitu?

— Ah! sermana, sermana — respunse bancherul — cu silă, cu putere mi-a răpit'o. Nu potu crede că s'a dusu de bună voie, nu iubea așa de mult. Draga copilă, sermana!

— Ce-i cu copila Dumitale?

„A furat'o nelegiuitul, cu silă, cu putere. A intratu pe fereastră noaptea. Ah! Ah!— Venindu și mama cu ochii plânși, incepù și ea a se tângui:

„Ah! Ce nenorocire! Ce nenorocire! Nici macar o mântăluță mai groasă n'a luitu. A să se recească pe umeđcala asta și noaptea...

— Ce poliție rea, strigă ear bătrănu, la noi i-ar fi găsitu la momentu, ce poliție! Trebuie să-lu prindă, să-lu spânzure cu cantecele lui cu totu. O! De mi-ar căde in mână!

Nu ve superați — căutai atunci a-i mângăie înțelegându ce se întâmplase — peste câteva țile i-oru găsi de sigur.

— Poliție-i asta! strigă bancherul.

„Peste câteva țile! suspină mama uitându-se in jos.

— Sermana copilă! strigă bancherul.

„Peste câteva țile! tot suspină mama neridicându ochii.

Eu unul simțeam o mare dorință de a ride, nu sciu pentru ce, căci astfelu nu sunt omu rău care me bucuru de necasurile altora. Neputându-me opri mai mult, ăi lasai să gândească singuri la superarea lor.

Dispărțindu-me de dănsii, cugetăi la purtarea Leontinei, in timpul din urmă ce o

vedusem. Indiferența aparentă, mânia ce simulă contra lui Edmund eră deci numai o mască pentru a amăgi mai bine pe părinții ei ca să nu aibă nici unu prepusu. Așa dar ea eră înțelesu cu dănsul și nu asceptă decât ocasiunea favorabilă. Ce bine se prefăcea! E greu de a străbate ideile ce s'ascundu sub fisionomia ce luămu. Acum înțelegeam și pe Edmund, preocuparea vecinică ce se vedea in fața lui schimbată, distracțiunea lui, indiferența pentru toate de'mprejuru pentru persoane ca și pentru fenomenele naturei. Ideea ce-lă preocupă eră pre puternică pentru a mai lasă locu și altor impresiuni.

Mărturisescu că eram mulțămitu că istoria lbr avlăse acestu sfințitu. Astfelu sunt pentru legalitate, ănsă când aceasta nu se poate nici cum impreună cu alte legi ale naturei mai grave, atunci alegu din doue rele pe celu mai micu și lasu legalitatea la o parte. Mai eram mulțămitu pentru că puteam arată lui Curico eroarea teoriilor sale. Acum nu va avè in cotro, gândeam eu, și va trebui să mărturisească că inimile oamenilor nu sunt totdeauna așa de rele cum și le inchi-puesce elu. Me grăbii deci să mergu la Curico și să-i ținu unu cuventu in care să-i dovedescu că de neintemeiete sunt părerile sale. Eră ănsă tocmai timpul când lumea se ducea obiciauitu la baie și deaceea am socotitu că-lu voiu găsi acolo mai degrabă decât la dănsul acasă. După o scurtă căutare, ilu găsi in adevèru ședându pe o bancă cu frumoasa Elena.

-- Sunteți bine dispusu astăzi, imi țise frumoasa Elena respundându la salatarea mea, desdemineață aveți figura zimbitoare.

„Aducu vești bune, răspusei eu; în ote-lul meu s'a întâmplat în astă noapte unu evenimentu dramaticu: Unu ténëru, plinu de speranță eră inamoratu de o domnișoară plină de simțire. Părinții ei erau plini de mândrie și-lu isgoniră; ei ănsă plini de iubire inlăturară pedicele și în astă noapte turturica sbură în brațele alesului ei.

— Edmund a răpitu pe Leontina în astă noapte! strigă frumoasa Elenă.

„Dar, în astă noapte prin fereastră, cu cea mai bună voie și plecare a copilei, pentru a probă părinților ei că e rău a se opune la pasiuni adevărate; pentru a nelinisci în somnul dimineței pe toți oaspeții; a da ocupațiune poliției și mie a-mi da ocașiune, să restornu teoriile pesimiste ale amicului meu Curico.

— Ce bine imi pare, exclamă frumoasa Elena. Sermana copilă! Aveam eu o presimțire că indiferența ei aparentă nu eră decât prefacere pentru a ascunde o hotărîre extremă. Acum voru fi fericiți amundoi.

„Ei amundoi de sigur, dar părinții sunt foarte supărați: Mama plânge necontentitu și tatul strigă și chiamă poliția. Pentru ca în toate cele să nu lipsască și partea comică, trebuie vădutu cum se manifestează desperarea bancherului; abie te poți ține de risu.

În vreme ce noi vorbeamu, figura lui Curico devenea tot mai întunecată. Avea aerul de-a fi aflatu o mare nenorocire. Atunci vădureră pe Mimi care alergă spre noi plinu de bucurie.

— Ea am făcutu aceasta, eu, ne strigă Mimi de departe. Fără de mine nu fură Eduard pe Leontina.

„Tu Mimi, ăi strigă frumoasa Elena, în vreme ce toți ne uitamu la dănsul cu mirare.

— Dar eu. Edmund mi-a spus că nime nu vra să-lu ajute, că toți ăi sunteți dușmani și m'a rugatu să ducă scrisorile sale Leontinei și să-i aducă răspunsurile. De miue nu se temeă nime.

„Ce-ai făcutu, Mimi! ilu mustră Leontina — să taci și să nu spui la nime!

— Pentru ce? răspuse Mimi. Edmund mi-a spus că părinții Leontinei sunt dușmanii lui, că nu-lu primescu fiindcă nu-i bogatu și că e nenorocitu. Mi-a spus că numai eu potu face ca să triumfeze amorul asupra oamenilor răi și aceasta am făcut'o și am tăcutu toată vremea precumu mi-a spus și elu și Leontina și deaceea n'ați aflatu nimica. Amorul a triumfatu, amorul a triumfatu!

Strigându așa, Mimi alergă plinu de bucurie la alți camarazi ce vădă de departe ca să se joace cu dănsii.

„O! miserie omenească, exclamă în sfârșitu Curico. Intrebuințează nevinovăția unui copil pentru a ispuți în planurile lor egoiste. O! purtare nedemnă!

— Demnă sau nedemnă, întâmpină, dar amorul a triumfatu. Ce mai ăici, domnule filosofu? Adă-ți aminte ce-mi spuneai, „La fete impresiunile viuu și disparu ca nourii în munți. La dănsese dorința căsătoriei e mai puternică decât simțirea. Într'o bună dimineață, tot iubindu pe unul, ele se mărită cu altul pe care-lu alegu părinții.“ Ei, cum s'au adevăritu teoriile D-tale? Într'o bună dimineață, nu mai departe decât astăzi, în locu de a merge după altul, a sburatu prin fereastră în brațele celui iubitu. Răspunde!

„Spuneți-i, nu-lu cruțați, mă rugă frumoasa Elena, cu aeru de mulțămire,

Respundeți, Domnule Curico, să te vedem!

— Tot eu am avutu dreptate, respuse în sfârșitu Cúrico. Esecțiunile confirmă regula. Chiar pentru acestu casu, am convingerea că, dacă s'ar fi prezentatu altul, copila nu ar fi luatu niciodată o asemenea hotărîre. Unu momentu numai de s'ar fi infășoșatu în inchipuirea ei o altă imagine, totul s'ar fi schimbatu. Părinții au fostu nepreceptuți, trebueau să atragă pe mai mulți alții în cercul lor—lucru foarte ușor pentru persoane bogate—și răul ar fi fostu înlăturată.

„Cúm nu cunosci femeile, ilu intrerupse frumoasa Elena.

— Eu le cunosc, respuse Curico, le cunosc mai bine decât să cunosc ele înșele, Leontina nu probează nimica contra celor șise de mine, căci, nu ea, ci împrejurările au făcutu ceea ce s'a făcutu. Cel mai micu evenimentu, o pornire cu o și înainte; intervenirea unei alte persoane: o noapte mai puțin agitată, ar fi schimbatu totul. Nici ea nu e încă simțitoare. Cum are să easă o ființă cu inimă din asemenea părinți. Nu, tot eu am avutu dreptate.

„Omu incorigibilu! strigă frumoasa Elena.

— În zadar imi vii cu regule matematiche, intimpinăi eu. Din asemenea părinți ese o copilă cu inimă, în ciuda tuturor regulelor D-tale. Dar lăsându aceasta, ce creși despre viitoru? Voru fi fericiți?

— O! Acestă-i celu mai mare rău ce li se putea întâmplă. Prevădu unu șiru întregu de suferințe pentru dênșii. Edmund în curëndu are să simtă omul celu mai nefericită și că

are să blăsteme momentul când s'a hotărîtu la unu asemenea pasu. Pân la bătrânețe au să sufere, dacă nu cumva s'oru despărți chiar unul de altul. Fapta lor n'are să aibă alte rezultate decât de a preface suferințe trecătoare în altele mai mari constante care le voru amări chiar șilele bătrânețelor. O tineri nesocotiți!

Eră chipu de a discntă cu dênșul mai departe?

XII.

Intorcëndu-me a casă, gășii unu biletu din partea múnței Leontinei prin care mă rugă să le acordezu o convorbire de câteva momente. Deși nu pre bucurosu de aceasta, mă grăbii a-i face visita cerută. Gășii pe amândoi părinții împreună în cea mai mare turburare. Poliția nu dăduse de urmele fugarilor și amundoi ne mai sciindu ce să facă, se hotărîse a se consultă cu vre unu cunoscutu a lui Edmund. Bancherul nu mai strigă contra poliției, ci se preumblă în tăcere prin casă, țîindu mănle la spate, ear muma ședeă pe unu scaunu lăsându mănle să spânzure în josu și cu ochii țîintiți la pământu. După ce se scusă cătră mine de libertatea ce-și luase să mă invite la dênșii fără a mă cunoasce, mă conjură să le spunu, dacă știu, în ce parte au apucatu tinerii, ca unul ce eram cunoscutu cu Edmund. Apoi convingëndu-se din respunsurile mele că sunt cu totul străinu celor întâmplăte, mă rugă să le dau unu consiliu ce ar fi de făcutu.

— De-mi dați voie a vă respunde cu francheță, i-am șisu eu, nu-mi pare alta nimica de făcutu decât a recunoasce faptul implinițu și de a binecuvântă insoțirea lor.

„Niciodată, esclamă bancherul, Niciodată! Singurul meu copil care va moșteni toată averea mea, totu fructul unei vieți de muncă, o copilă cu așa creștere pe care am iubit-o atâta, s'o dau după unu actoru, niciodată!

Căutai să-i convingu că nenorocirea nu e atât de mare, că Edmund e unu omu onorabilu, că în sfârșitu ori cum ar fi, o altă urmare din partea lor ar fi mult mai fatală.

După multă discuțiune, muma se plecă pentru părerea mea, și împreună cu mine se încercă să induplece și pe bătrănu. În sfârșitu ne mai avându ce face se plecă și elu și se hotărîrî amundoi să pornească chiar de a doua zi și să le scrie că-i eartă și că consimtu la căsătoria lor.

Mulțămitu de acestu resultatu, me despărții de dănsii. Ei ănsă chiar de a doua zi părăsii băile de marea.

Frumoasa Elenă se găteă și ea să pornească peste câteva zile în Englitera. Ideea plecării imi părea că o face tot mai tristă. La o vizită de congediu ce-i făcui, dobândii convingerca că toate ideile ce aveă Curico despre dănsa erau greșite. Din cuvintele ei străbătea întristare și resignațiune, simțiri care asupra mea au produsu totdeauna efectul celu mai profundu.

„Viața noastră, imi țise ea, nu este decât unu șiru de nenorociri, pe care cele mai dese ori, noi singuri ne le facemu. Când amu putē fi fericiți, atunci disprețuimu norocul și de bună voie ne depărtămu de elu, ear când mai târziu voimu a ne întoarce spre dănsul, atunci elu ne desprețuesce și se depărtează de noi. Mângăierea singură ce a-

vemu în necasurile vieții este că o lume mai bună ne așteaptă după moarte, pe care trebuie s'o dobândimu prin credință și prin fapte bune. Din ce în ce convingerea mea devine mai puternică că aceia a înțelesu scopul vieții mai bine care s'au retrasu de lume în zidurile singuraticice ale unei monastiri unde s'au pregătitu în timpul scurtu ce ne este hotărîtu și stămu aice la viață lungă care ne așteaptă dincolo.“

Unu floru me pătrunse la auđul acestor cuvinte, dar ele păreau a porni dintr'o convingere atât de adevărată, încât nici îndrăzniei a opune alte păreri contrare ce aveam eu.

Peste douē zile când se porni împreună cu fratele ei celu micu, Curico și eu o întovărășirēmu la vaporu. Curico părea cam palidu, ear frumoasa Eleua eră tăcută de și arată mai veselă decât obicinuitu. Momentul despărțirii viindu, amundoi își întinserē mână și se uitare dreptu în ochi. Ochii ei se umezire de si se încercă să zimbească, Curico ănsă plecă pe ai sei la pământu. Mimi îmbrățoșă pe Curico cu amundouē mânăle și-lu sărută de multe ori.

„Tu nu mă iubesci, ei țise copilul. Totdeauna ești așa de rece cu mine când eu numai la tine găndescu și la plăcerea ce ți-așu putē face.

— Imi ești dragu, Mimi respunse Curico încet.

De pe vasul ce alergă peste valuri vėdu-rēmu ăncă multă vreme o basma albă ce ne făcea semne de despărțire. Apoi nu se mai vėdu nimicu; vaporul singuru se prefăcū în unu punctu negru care și elu se perdē în depărțare.

Remași amundoi singuri, ne preumblarăm unul lângă altul în tăcere. Simțeam ciudă asupra lui Curico și doream să fi fost eu în locul lui: altfel eu aș fi făcutu.

După mai multă vreme i-am ținut în sfârșit:

„Mi s'a părut că frumoasa Elena era foarte tristă. Plecarea a impresionat-o mult.

— Dar, imi răspunsese eu, era foarte impresionată. Anșă așa este în toate tomnele când pornește. În anul acesta mi s'a părut în adevăru mai puțin capricioasă și mai blândă decât în alți ani. Dar poate m'am înșălatu eu.

— Te-ai înșălatu în toată persoana ei și totdeauna. Este o femeie încântătoare și rău păcătuesce acela contra sine însuși care se depărtează de la cea mai nimerită din tovarășe ce și-ar pute găsi pentru viață. Ea ar îndulci zilele juniei și ar mângăe timpul tristu al bătrâneței când omul se simte slabu și isolatu.

„Omul nu se simte singuru câte vreme are gânduri în capu. Tovarășele cele mai plăcute sunt artele, care singure nu produc niciodată neplăcere.

După câteva momente de reflecție imi vorbi în modul următoru:

„Poate că cei mai mulți oameni nu au aceleași idei ca mine despre viață. Eu nu am scopuri ce așu voi să atingu, nici câștiguri ce așu voi să facu. Nu vreu să lucrez nici pentru umanitate, nici pentru patrie, nici pentru familie, nici pentru mine.

Nu am credință în respălțiri și pedepse după moarte și sunt convinsu că în lume totul este deșertăciune, așu voi să trecu prin anii vieții cât se poate mai repede nebăgatul în samă și nebăgându nimic în samă. Grijele ce trebuie să întâmpene pe ori cine, mă cercu să le depărtez cu nepasare și când voința mea e pre slabă pentru a isbuti, cautu distracție în artă. În Wilhelm Meister, în această carte care singură cuprinde mai multă înțelepciune, decât totu ce s'a scrisu de multe secole încoace, una din persoane ținice: „că ar trebui în fie care țin să auzim cel puțin unu cântecu, să cetim o bună poezie, să vedem unu frumosu tablou și dacă ar fi realizabil să vorbim câteva vorbe cu minte.“ Aceasta este programa ce mi-am propusu să urmez și nu credu că s'ar pute găsi o alta mai nimerită. E dreptu, și pe mine mă grămădescu câteodă visuri de fericire în viața asta; metamorfoze încântătoare ce s'ar produce prin părăsirea vieții isolate; mulțămiri casnice și altele, anșă aceste gânduri le alungu pe cât potu, până ce cu tinereța care trece ele nu voru mai veni de la sine!

. . . . .
. . . . .
. . . . .

De când avui această convorbire cu Curico și ne despărțirăm, a trecut unu șiru de ani. Despre dănsul, precum și despre frumoasa Elena n'am mai auzitu deatunci nimic, anșă adesa figurele lor mi se infățoșează și în oare de singurătate gândescu fără voie la teoriile acestui omu esttraordinaru.

(Sfârșitu.)

Iacob Negruzi.

Fětu-Frumosu din lacrimă.

(Poveste.)

(Sfirșitu.)

Pe prispă o babă bătrână și sbircită, culcată pe unu cojocu vechiu stă cu capul ei suru ca cenușa in poalele unei roabe tinere și frumoase, care-i căută in capu.

— Bine v'am găsitu țise Fětu-Frumosu.

Bine-ai venitu flecăule, țise baba sculându-se. Ce-ai venitu? ce cauți? Vrei să-mi pasci ielele poate.

— Da.

— Ielele mele pascu numai noaptea... Uite, chiar de-acu poți să pornesci cu ele la păscutu... Fată hăi! ia dă tu flăcăului demăncatul ce-i-am făcutu eu și pornesce-lu.

Alături cu bordeiul eră sub pământu o pivniță. Elu intră in ea, și acolo vĕđū șapte iepe negre strălucite, — șapte nopți, care de când erau nu zărise încă lumina soarelui. Ele necheziau și băteau din picioare.

Nemăncatu toată țiuu, elu cină ce-i dăduse baba, ș'apoi încălecându pe una din iepe, mână pe celelalte in aerul intunecosu și recoare al nopții. Dar incetu, incetu simți cum se strecoară unu somnu de plumbu prin toate vinele lui, ochii i se painjinirĕ și elu căđū ca mortu in earba pajiscei. Elu se trezi pe când mijeà de țioă. Când colo—iepele nicăiri. Elu își credeà capul pusu in țeapă, când vede eșindu dintr'o pădure 'n depărtare cele șapte iepe alungate de unu roiu nemărginitu de țințari și unu glasu subțire-i țise: Mi-ai făcutu unu bine, ți l'am făcutu și eu.

Când se intoarse cu caii, baba incepū să turbe, să restoarne casa cu susu 'n josu și să bată fata, care nu eră de vină.

Ce ai mamă? intrebă Fětu-Frumosu.

Nimica—țise ea—mi-a venitu și mie toane. Asupra ta n'am nimica... sunt foarte mulțamită. Apoi intrându in grajdii, incepū să bată—caii, țipându: „Ascundeți-vĕ mai bine, bată-v'ar mama lui Dumnețeu, ca să nu vĕ mai găsească, ucigă-lu crucea și mănănce-lu moartea!

A doua ți porni cu 'caii, dar ear căđū josu și dormi până ce mijeà de țiuă. Desperatu eră să iee lumea 'n capu—când deodată vede rĕșărindu din fundul mării cei șapte cai, mușțați de-o mulțime de raci. — Mi-ai făcutu unu bine — țise unu glasu — ți l'am făcutu și eu. Eră împĕratul racilor. — Elu mână caii 'n spre casă, și vede ear o privelisce ca'n țiuu trecută.

Ănsĕ in cursul țilei roaba babei s'apropiă de elu și-i țise incet stringĕndu-lu de mână: „Eu știu, că tu ești Fětu-Frumosu. Să nu mai mănănci din bucatele, ce-ți ferbe baba, pentrucă-su făcute cu *somnoroasă*... Ți-oiu face eu altfelu de bucate.

Fata intr'ascunsu ĕi făcū merinde, și'nspre sară când eră să plece cu caii, își simți ca prin minune capul treazu. Spre međul nopții se 'ntoarse-a casă, mână caii in grajdii, ĕi incuĕ și intră in odae. Pe vatra cuptorului in cenușă mai licureà căți-va cărbuni. Baba sta intinsă pe laiță și ințepenită ca moartă. Elu gāndi c'a muritu ș'o scutură.

Ea erà ca trunchiul și nu se mișcà de locu. Elu trezì fata ce dormeà pe cuptoru.

— Uite, țise elu, ți-a muritu baba.

Aș! asta să moară! — rēspunse ea suspi-nându.—Adevēratu că acum e ca și moartă. Acu'i meadă-noaptea... unu somnu amorțitu ȃi cuprinde trupul... dar sufletul ei cine scie pe la cāte respinteni stă, cine scie pe cāte cāi a vrājilor umblă. Până ce cāntă cucușul ea sugē inimele celor ce moru ori pusti-esce sufletul celor nenorociți. — Da bādică, māne ți se'mplinesce anul, ia--mē și pe mine cu d-ta, cā ți-oiu fi de mare folosu. Eu te voiu scāpā din multe primejdii, pe care ți le gātesce baba.

Ea scoase din fundul unei lāți hārbutē și vechi o cutē, o perie și o naframă.

A doua ți de dimineață i se implinise lui Fētu-Frumosu. Baba trebueā să-i deā unul din cai ș'apoi să-lu lase să plece cu Dumne-țeu. Pe cānd prānțeau, baba eși pān in grajdiu, scoase inimele din cāteși șapte caii, spre a le pune pe toate intr'unu tretinu slabu, cārui-a-i priveai prin coaste. Fētu-Frumosu se sculā de la masā și dupā indemnarea babei se duse să-și aleagā calul ce trebuea să și-lu ice. Caii cei fārā inimi erau de unu negru strālucitu, tretinul celu cu inimele sta cul-catu intr'unu colțu pe-o movilā de gunoiu.

Pe acesta-lu alegu eu—țise Fētu-Frumosu, arātāndu la calul celu slabu.

Da cum Doamne eartā-mē, să slujesci tu de geaba? — țise baba cea vicleanā — cum să nu-ți iei tu dreptul tēu? Alegeți unul din caii iști frumoși... ori-care ar fi, ți-lu dau.

Nu, pe acesta-lu voiu—țise Fētu-Frumosu țiindu la vorba lui.

Baba scārșni din dinți ca apucatā, dar apoi își strinse moara cea hirbuitā de gurā, ca să nu easā prin ea veninul ce-i rescoleā ini-ma pestriță. — Hai, iați-lu țise 'n sfișitu.

Elu se urcā pe calu cu buzduganul de-a umere. Pāreā cā fața pustiului se ia dupā urmele lui și sburā ca unu gāndu, ca o vi-jelie pintre volburele de nāsipu ce se ridicau in urmā-i.

Intr'o pādure ilu asceptā fata fugitā. Elu o urcā pe calu dupā dēnsul și fugeā mereu.

Noaptea inundase pāmēntul cu aerul ei celu negru și recoare.

Mē arde 'n spate—țise fata. Fētu-Fru-mosu se uitā inapoi. Dintr'o volburā naltā, verde, se vedeau nemișcați doi ochi de jera-tecu, a cārora rațe roșii ca focul arsu pētrun-deau in rārunchii fetei.

Aruncā peria—țise fata.

Fētu-Frumosu o ascultā. Și de odatā 'n urmā-le vēțurē cā se ridicā o pādure neagrā, deasā, mare, infioratā de unu lungu freamātu de frunțe și de unu urletu flāmāndu de lupi.

Inainte—strigā Fētu-Frumosu calului, care sburā asemenea unui demonu urmāritu de unu blāstēmu prin negura nopții. Luna palidā treceā prin nouri suri ca o față limpede prin mijlocul unor vise turburi și seci.

Fētu-Frumosu sburā... sburā necontentitu.

Mē arde 'n spate! — țise fata c'unu ge-mētu apāsatu, ca și cāndu s'ar fi silitu mult, ca să nu spue āncă.

Fětu-Frumosu se uită, și věđŭ o hufniță mare și sură, din care nu străluceau decât ochii roșii, ca doue fulgere lănțuite de unu noru.

Aruncă cutea — țise fata. Fětu-Frumosu o aruncă.

Și deodată se ridică din pământu unu colțu sur, dreptu, neclintitu, unu uriașu impetritu ca spaima, cu capul atingěndu de nori.

Fětu-Frumosu văjiă prin aeru așa de iute, încăt i se păreă că nu fuge, ci cade din inal-tul cerului intr'unu adăncu nevěđutu.

Mě arde—țise fata.

Baba găurise stinca intr'unu locu și treceă prin ea prefăcută intr'o funie de fumu, a cărei capětu dinainte ardeă ca unu cărbune.

Aruncă naframa—țise fata. Fětu-Frumosu o ascultă.

Si de odată věđurě in urmă-le unu luciū intinsu, limpede, adăncu, in a căruī oglindă bălae se scăldă in fundu luna de argintu și stelele de focu.

Fětu-Frumosu aūđi o vrajă lungă prin aeru și se uită prin nori. Cale de doue ceasuri—perdută in naltul cerului—pluteă incet, incet prin albastrul tării meadă-noaptea bătrână cu aripele de aramă.

Cănd baba inotă smintită pe la jumětatea lacului albu, Fětu-Frumosu aruncă buzduganu 'n nori și lovī meadă-noaptea in aripi. Ea căđŭ ca plumbul la pământu și croncănī jalnicu de douespredece ori.

Luna s'ascunse intr'unu noru și baba cuprinsă de somnul ei de feru se afundă in adăncul celu vrăjitu și necunoscutu al lacului. Ear in mijlocul lui se ridică o earbă lungă și neagră. Eră sufletul celu osinditu al babei.

Amu scăpatu—țise fata.

Amu scăpatu — țise calul celu cu șapte inimi.

Stăpăne, — adaogī calul — tu ai isbitu meadă-noaptea, de a căđutu la pământu cu doue ceasuri inainte de vreme, și eu simtu sub picioarele mele rěscolindu-se năsipul. Schelete inmorměntate de volburele năsipului arđětoru al pustiilor au să se scoale, spre a se suī in lună la benchetele lor. E primejdios ca să umbli acuma. Aerul celu inveninatu și rece al sufletelor lor moarte v'ar putě omori. Ci mai bine voi culcați-vě, și eu păn atuncea m'oiu intoarce la mama, ca să mai sugu ănc'o dată laptele celu de văpaie albă a țitelor ei, pentru ca să mă facu ear frumosu și strălucitu.

Fětu-Frumosu ilu ascultă. Se dete josu de pe calu și-și ascernŭ mantaoa pe năsipul ăncă ferbinte.

Dar ciudatu... ochii fetei se'nfundase in capu, oasele și incheeturile feței ăi eșise afară, pelița din oacheșă se făcuse věnětă, mână grea ca plumbul și rece ca unu sloiū de ghiață.

— Ce țī-i? o intrebă Fětu-Frumosu.

Nimica—nu mi-i nimica, țise ea cu glasul stinsu; și se culcă in năsipu tremurāndu

ca apucată. FĒtu-frumosu dădù drumu calului, apoi se culcă pe mantaoa ce și-o ascernuse.

Elu adormi; cu toate acestea-i părea că nu adormisc. Pelițele de pe lumina ochiului i se roșise ca focul și prin elu părea că vede, cum luna se coboreà incet, mărindu-se spre pământu, până ce părea ca o cetate sfântă și argintie, spânzurată din ceru, ce tremură strălucită... cu palate nalte albe... cu mii de ferestre trandafirii; și din lună se scoboreà la pământu unu drumu împărătescu acoperitu cu prundu de argintu și bătutu cu pulbere de rađe.

Eară din intinsele pustii se rĕscoleau din năsipu schelete nalte... cu capete seci de oase... învălitate in lungi mantale albe, țesute raru din fire de argintu, încât prin mantale se zăreau oasele albite de secăciune. Pe frunțile lor purtau coroane făcute din fire de rađe și din spini auriți și lungi... și încălcați pe schelete de cai, mergeau incet — incet... in lungi șiruri... dungi mișcătoare de umbre argintii... și urcau drumul lunei și se perdeau in palatele inmărmurite ale cetății din lună, prin a căroră ferești se auđeà o musică lunatecă... o musică de visu.

Atunci i se părù că și fata de lângă elu se ridicà incet... că trupul ei se risipeà in aeru, de nu rămăneau decât oasele, că inundată de-o mantă argintie, apucă și ea calea luminoasă ce duceà in lună. Se duceà in turburea împărăție a umbrelor, de unde venise pe pământu, momită de vrăjile babei.

Apoi pelița ochilor lui se inverđi... se in-negri—și nu mai vĕđu nimica.

Când deschise ochii soarele erà sus de totu. Fata lipseà și aievea. Dar in pustiu aridu nechezeà calul frumosu, strălucitu, îmbĕtatu de lumina aurită a soarelui, pe care elu acu o vedeà pentru 'ntăea dată.

FĒtu-Frumosu se avĕntă pe elu și'n rĕs-tempul cător-va gânduri fericite ajunse la castelul incolțitu al Genarului.

De astă-dată Genariul vĕnà departe cale de șapte ȓile.

Elu o luă pe fată pe calu dinaintea lui. Ea-i cuprinsese gâtul cu brațele ei și-și ascunsese capul in sinul lui, pe când poalele lungi ale hainei ei albe atingeau din sboru năsipul pustiei. Mergeau așa de iute, încât i se părea, că pustiu și valurile mării fugu, ear ei stau pe locu. Și numai incet se auđeà motanul mieunându din câte șapte capetele.

Perdutu in păduri Genarul își aude calul nechezindu.

Ce e?—ilu întrebă.

FĒtu-Frumosu își fură fata,—rĕspunse calul năsdăvanu.

Putĕ l'omu ajunge?—întrebă Genarul miratu, pentru că scia, că-lu omorise pe FĒtu-Frumosu.

Nu đeu, rĕspunse calul—pentru c'a încălecatu pe unu frate al meu, care are șapte inimi, pe când eu n'am decât doue.

Genarul își infipse pintenii adănc in coastele calului, care fugeà scuturându-se... ca

o vijelie. Când ilu vedu pe Fġtu-Frumosu in pustiu, Ńise calului seu: „Spune frăŃine-tġu să-Ńi arunce stăpănu in nori Ńi să vină la mine, că l'oiu hrăni cu među de nucă Ńi l'oi adăpă cu lapte dulce.

Calul Genarului ġi necheză frăŃini-sġu, ceea ce-i spusese—dar frate-seu i-o spuse lui Fġtu-Frumosu:

Đi frăŃini-tġu, Ńise Fġtu-Frumosu calului seu — să-Ńi arunce stăpănu 'n nori, Ńi l'oiu hrăni cu jaratecu Ńi l'oiu adăpă cu pară de focu.

Calul lui Fġtu-Frumosu o necheză asta frăŃini-sġu, Ńi acesta asverli pe Genarul până in nori. Norii cerului inmărmurire Ńi se făcurġ palatu suru Ńi frumosu—ear din doue gene de nouru se vedeau doi ochi albaŃri ca cerul, ce răpeđuau fulgere lungi. — Erau ochii Genarului esilatu in impġrăŃia aerului.

Fġtu-Frumosu domoli pasul calului, Ńi așeđu pe fată pe acela al tătine-seu. O đăncă—Ńi ajunseră in mândra cetate a impġratului.

Lumea-lu cređuse mortu pe Fġtu-Frumosu, Ńi de aceea, când se imprăŃie faima venirei lui, điuu-Ńi muie aerul in lumină de sġrbătoare Ńi oamenii asceptau murmurădu la faima venirei lui, cum vuesce unu lanu de grău la suflarea unui vġntu.

Dar ce făcuse oare in vremea aceea Ileana impġrăteasa?

Ea, cum plecase Fġtu-Frumosu, s'a inchisu intr'o grădină cu nalte ziduri de feru Ńi acolo culcându-se pe petre reci, cu capul pe unu bolovanu de cremene, plănse intr'o scaldă de auru, așeđată lângă ea, lacrimi curate ca diamantul.

In grădina cu multe straturi, neudată Ńi necăutată de nimeni, năŃcurġ din petrișu sterpu din arșia đilei Ńi din secăciunea nopŃii flori cu frunđe galbene Ńi c'o culoare stinsă Ńi turbure ca turburii ochi ai morŃilor, florile durerii.

Ochii impġrătesei Ilenci, orbiŃi de plănsu nu mai vedeau nimica; decăt i se păreă numai, că'n luciul băei, plină de lacrimele ei, vedeă ca'n visu chipul mirelui ei iubit. Ci ochii ei, doue isvoare secate, incetase de-a mai vġrsă lacrimi. Cine-o vedeă cu pġrul ei galbenu Ńi lungu, despletitu,—Ńi imprăŃiatu ca creŃii unei mantii de auru pe sinul ei rece—cine-ar fi vġđutu fața ei de-o durere mută, săpată parcă cu dalta in trăsăturile ei, ar fi gănditu că-i o inmărmurită đină a undelor, culcată pe unu mormġntu de prundu.

Dar cum auđi vuetul venirei lui, fața ei se'nsenină; ea luă o mână de lacrimi din bae Ńi stropi grădina. Ca prin farmecu foile galbene ale acelor de arbori Ńi ale straturilor se 'nvġrđire ca smarandul. Florile triste Ńi turburi se 'nălbire ca mărgăritarul celu strălucitu,—Ńi din botezul de lacrimi luare numele lăcrămioare.

Impġrăteasa cea oarbă Ńi albă umblă in-cet prin straturi Ńi culese in poale o mul-

țime de lacrimioare, pe care apoi ascernându-le lângă baea de auru, făcù unu patu de flori.

Atunci intră FĚtu-Frumosu.

Ea s'aruncă la gâtul lui, ănsă amuțită de bucurie, ea nu putù decăt să indrepte asupra-i ochii sei stinși și orbi, cu care ar fi vrutu să'lu soarbă in sufletul ei. Apoi ea ilu luă de mână și-i arată baea de lacrimi.

Luna limpede infloreà ca o față de auru pe seninul celu adăncu al cerului. In aerul nopții FĚtu-Frumosu își spălă fața in baea de lacrimi, apoi invălindu-se in mantaoa, ce i-o țesuse din rađe de lună, se culcă să doarmă in patul de flori. Impărăteasa se culcă și ea lângă elu și visă in visu, că maica Domnului desprinsese din ceru doue vinete stele ale dimineții și i le aședase pe frunte.

A doua ți desceptată, ea vedeà. — —

A treia ți se cunună Impĕratul cu fata Genarului.

A patra ți erà să fie nunta lui FĚtu-Frumosu.

Unu roiu de rađe venindu din ceru, a spusu lăutarilor cum horescu ăngerii când se sfințesce unu sfântu — și roiuri de unde resărindu din inima pământului le-a spusu cum cântă ursitorile când urzescu binele oamenilor. Astfeliu lăutarii maestrirē hore nalte și urări adănci.

Trandafirul celu infocatu, crinii de argintu, lacrimioarele sure ca mărgăritarul, mironosițele viorele și florile toate, s'adunarē vorbindu fiecare in mirosul ei și tinurē sfatu lungu, cum să fie luminele hainei de mireasă; apoi încredințarē taina lor unui curtenitoru fluturu albastru stropitu cu auru. Acesta se duse și flutură in cercuri multe asupra feței miresei, când ea dormeà, ș'o făcù să vadă intr'unu visu luciu ca oglinda, cum trebuie să fie 'mbrăcată. Ea zimbl, când se visă atât de frumoasă.

Mirele-și puse cămașă de tortu de rađe de lună, brău de mărgăritare, mantă albă ca ninsoarea.

Și se făcù nuntă mândră și frumoasă, cum n'a fostu alta pe fața pământului.

Ș'au trăitu apoi in pace și in linisce ani mulți și fericiți, ear dac'a fi adevĕratu, ce ȃdice lumea : că pentru FĚții-Frumoși vremea nu vremuesce, apoi poate c'oru fi trăindu și astăzi.

M. Eminescu.

P O E S I I,

1.

Cătră spicu se pleacă spice
Tainic, dulce tot șoptescu;
Cine poate să'nțeleagă,
Ce povești își povestescu?

Ciocărlii in aeru cântă
Versurile lor ceresci;
Fluturi zboară... tainici spice!
Spune-ți voi de ei povești?

Pintre voi stă rătăcită
O sermană albăstrea —
Ea ascult'a voastre șoapte,
Eu ascultu ce-mi spune ea.

2.

Cădu unu stropu de ploae
Pe-o mândră viorea
Și mândrei mult mai măndru
Cu elu i-se ședeă.

Și nourul se duse;
Seninu, voiosu priveă
Albastrul ceru la dēnsa,
Plăcutu spre dēnsul ea.

Și mică eră floarea,
Și ceru'tinsu eră;
Prin stropu intinsul, mica
Cu dulce se uneă.

Ah! căte armonie!
Mărețu-i nesfitu
Cu gingașa să fie
Prin micul stropu unitu.

3.

Intrebat'am ȃorii ȃilei,
Așa trist de ce lucescu?
Și ei jalnic imi response:
Norii ne posomiorescu.

Intrebat'am câmpul măndru,
Dece-i așa lăciimatu?
Și a sale flori response:
Il este vi ovatu.

Intrebat'am și părăul,
Așa trist de ce suspină?
Și a sale valuri ȃise:
Ce:ȃa neagră e de vină.

Riu, voi ȃori și tu câmpie!
Norii trecu ca o părere,
Vesele veți fi voi eară...!
Fi-voiu eu cu-a mea durere?

S. Bodnărescu.

CONRESPONDENȚA.

D-lui G. B. Ori ce însemnătate să aibă pentru autoru isvorul de unde pornesce inspirațiunea sa, aceasta rămâne indiferința cetitorului. Incât privescu producerea in fine ne s'a părutu a vede unu progresu, ănsă pre micu pentru a merita să fie publicatu. Vă recomandămu studiu și răbdare.

Red.